

РЕШЕНИЕ

№ 162

гр. Силистра, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на шести юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Ив. Краева
Членове: Десислава Г. Петрова
Натали Яс. Жекова

при участието на секретаря Ели Ст. Николова
като разглежда докладваното от Десислава Г. Петрова Въззивно гражданско дело № 20233400500192 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. №1473/06.04.23г. от **„БНП Париба Пърсънъл Файненс” С.А., Париж, Франция чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс” С.А., клон България, ЕИК 204915054**, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к. Младост 4, Бизнес парк София, сгр.14 срещу Решение №60/27.03.2023г. по гр.д. № 333/2021г. на РС – Тутракан.

На основание чл.15 от ТЗ предприятието на ищеца е прехвърлено на „Юробанк България” АД в хода на процеса, като производството е продължило между първоначалните страни, съгласно чл.226, ал.1 от ГПК.

Във въззивната жалба се излага, че решението е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Счита неправилен извода на съда, че процесният договор е недействителен на основание чл.22 ЗПК във вр. чл. 11, ал.1, т.10 от ЗПК, поради това, че сумите по застрахователна премия следва да бъдат отнесени към ГПР. Подчертава, че договора за застраховка е отделен от договора за кредит, като сключването му не е било задължително за потребителя за отпускането на кредита или получаването му да бъде при определени условия. В съдържанието на договора за кредит не са включени санкционни клаузи или такива, предвиждащи изменение на условията по кредита, в случай че кредитополучателя се откаже от застраховката. Излага, че погасителният план, в съответствие с чл.11, ал.1, т.11 ЗПК съдържа размера на отделната погасителна вноска броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, като в случая първоинстанционния съд е

смесил хипотезата с тази на чл.11, ал.1, т.12 от ЗПК. Моли за отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на друго, с което се уважи исковата претенция. Претендира разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК въззиваемата страна не депозира отговор.

В о.с.з. въззивника не изпраща представител.

В о.с.з. въззиваемата страна се представлява от адв. Й. М. В хода по същество излага съображения за неоснователност на въззивната жалба, поради което моли да се потвърди обжалваното решение.

Въззивната жалба е редовна по смисъла на чл.267, ал.1 от ГПК, подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, поради което е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Правомощията на въззивния съд, съобразно разпоредбата на чл.269 ГПК, са да се произнесе служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. В обхвата на така посочените въззивни предели ОС намира, че решението е постановено в границите на правораздавателната компетентност на първоинстанционния съд и от законен състав, поради което се явява валидно. Искът е с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК и е предявен в границите на предвидения в закона преклузивен едномесечен срок и при наличието на останалите изисквания на ГПК, видно от приложеното ч.гр.д. № 328/2020 г. на РС – Тутракан, произнасянето на РС съответства на заявената за разглеждане установителна претенция, поради което решението се явява и допустимо.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Производството пред РС – Тутракан е образувано по предявен от „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., Париж, Франция чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., клон България срещу Й. И. И., ЕГН *****, иск с правно основание чл.422 вр. чл.415 ГПК вр. чл.79 ЗЗД вр. 430 ТЗ за приемане за установено между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от **3698.12лв.** – главница по Договор за кредит от 22.08.2016г., ведно със законната лихва, считано от датата на постъпване на заявлението в съда – 24.07.2020г. до окончателното плащане и **1358.65лв.** – договорна лихва за периода 05.07.2019г. – 05.09.2021г., за които суми е издадена Заповед за незабавно изпълнение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №328/2020г. по описа на РС – Тутракан.

В исковата молба се заявява, че страните са валидно обвързани от договор за кредит, обявен за предсрочно изискуем от 05.08.2019г., по който са останали незаплатени суми, за което е издадена и заповедта за изпълнение, като е отправено искане към съда да установи дължимостта им със сила на пресъдено нещо.

Ответникът не е депозирал отговор на исковата молба.

Тутракански районен съд е приел, че договорът е недействителен на основание чл.22 ЗПК вр. чл.11, ал.1, т.10 и т.11 от ЗПК. Съобразявайки

направените плащания съдът е заключил, че единствено дължимата чиста стойност на кредита е погасена и е отхвърлил исковите претенции изцяло.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Посочените основания за неправилност на първоинстанционното решение са единствено в посока приетото, че процесният договор е недействителен, на основание чл.22 ЗПК вр. чл.11, ал.1, т.10 и т.11 от ЗПК.

Съдът приема, а и не е било спорно между страните, че са обвързани валидно от сключения между тях договор за кредит от 22.08.2016г., по силата на който ищецът се задължил да предостави на ответника кредит в размер на 5300 лв., при лихвен процент 32.99% годишно.

Кредитът е отпуснат за срок от 60 месеца с падеж 5-то число на съответния месец. Договорът е двустранно подписан, с обективиран погасителния план в него. Крайният срок за издължаване на кредита е 05.09.2021г. Остатъчните задължения се претендират след твърдяна предсрочна изискуемост, данни за уведомяването на която има едва с връчване на исковата молба на ответника /Решение № 60162 от 26.01.2022 г. по т. д. № 2482/2018 г. на 2 ТО/. Отделно, в случая вече е настъпил и крайния срок на договора.

Съгласно чл.2 от ОУ заемополучателят се е съгласил да ползва услуга застраховка по кредита, със застрахователна премия в размер на 1780.80лева, която се плаща директно на застрахователния агент „Директ Сървисис“ ЕАД. Застрахователната премия е разделена на равен брой вноски, съответстващи на посочения брой вноски и е част от всяка месечна погасителна вноска.

Уговорена между страните е и „такса ангажимент“, срещу което кредиторът фиксира лихвеният процент за срока на договора, при същите условия. Таксата се удържа при усвояване на кредита.

Представен по делото е Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити, съгласно който погасителната вноска е определена в размер на 213.18лв., въпреки че липсват данни за сключен застрахователен договор.

Съобразно приетото по делото заключение на вещото лице по назначената съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, е посочен размерът на дълга, изчислен спрямо параметрите в сключения договор за кредит и при елиминиране на дължимите суми за плащане по застрахователната премия, както и по застрахователната премия и таксата ангажимент. Изчисленията са към датата на изготвяне на заключението. Определената месечна вноска при експертизата е 211.01лв., поради което договора е допусната съществена неточност при описание параметрите на кредита. В предоставената преддоговорна информация размерът и срокът на кредита са упоменати, но в условията за плащане не е посочено, че в анюитетната вноска от 213.18лв. е включена застрахователна премия от 29.68лв., която следва да бъде заплащана месечно директно на застрахователния агент „Директ Сървисис“ ЕАД, който обаче е заличен търговец от 05.12.2017г. Вещото лице е

игнорирали направените плащания по застраховката, плащани на застрахователя Кадриф, представляван от „КАРДИФ Общо застраховане” АД – клон България и „КАРДИФ Животозастраховане” АД – клон България, предвид липсата на уговорка за това. Изчислява ГПР в размер на 53.65%, като включва „такса ангажимент” и застрахователната премия, тоест същата надхвърля петкратния размер, в разрез с чл.19, ал.4 от ЗПК.

По спорните по делото въпроси, настоящия състав намира следното:

Годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит /чл.19 от ЗПК/.

Той е критерий, който служи като ориентир за кредитополучателя при вземане на решение за теглене на кредит.

За разрешаването на въпроса дали следва застрахователната премия да бъде включена в ГПР, следва да се приложи определението, съдържащо се в чл.3, буква „ж” на Директива 2008/48/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета, съгласно което "общи разходи по кредита за потребителя" означава всички разходи, включително лихва, комисиони, такси и всякакви други видове разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора, с изключение на нотариалните разходи; разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, по-специално застрахователни премии, също се включват, ако в допълнение към това сключването на договор за услугата е задължително условие за получаване на кредита или получаването му при предлаганите условия.

Дори сключването на договор за застраховка да не е задължително условие за сключване на самия договор, то получаването на кредита при предлаганите условия /чл. 2 от условията по договора/ включва заплащането на застрахователна премия за покупка на застраховка "Защита на плащанията" /така, Определение № 50685 от 30.09.2022 г. на ВКС по гр. д. № 578/2022 г., III г. о., ГК/. Ето защо настоящият състав намира, че средствата за застрахователна премия, които заемополучателят следва да заплати всъщност представляват разход по кредита, който оскъпява последния и който разход би следвало да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите по кредита.

Съдът намира, че поради изложените съображения се явяват нарушени императивните изисквания, залегнали в чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, поради което и на осн. чл. 22 от ЗПК процесният договор се явява недействителен, а кредитополучателят следва да върне само чистата стойност на кредита съгласно чл. 23 от ЗПК. Не са въведени оплаквания с въззивната жалба досежно изчисленията на първоинстанционния съд.

Като неоснователно съдът приема твърдението на въззивника, че обезпечаването на кредита не влияе на сключването му при тези условия. Твърди се, че кредитополучателят без каквито и да е последици е можел да

прекрати договора за застраховка, без това да се отрази на условията по договора за кредит, но на първо място договорът за застраховка не е представен, за да се установят договореностите между страните за възможността за прекратяването му, а на второ неизпълнението на плащането на погасителната вноска, в която е включена и застрахователната премия очевидно влече след себе си последиците при забава, видно от чл.5 от договор №PLUS-13770936/22.08.2016г. В договора за кредит също не е предвидена възможност за отказ от договора за застраховка.

Предвид достигането до извода за недействителност на договора на основание чл.22 вр. чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, единствено за пълнота на изложението, настоящият състав намира за необходимо да изложи, че не е налице посоченото от първоинстанционния съд нарушение на чл.11, ал.1, т.11 ЗПК, дал му допълнително основание за приемане, че процесният договор е недействителен, на основание чл.22 от ЗПК, въпреки че не са изложени ясни съображения за това.

По въпроса дали срочният договор за потребителски кредит, предвиждащ погасяването на главницата чрез последователни вноски, трябва да съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата и лихвата изчислена на базата на лихвения процент, когато не е налице искане на потребителя по чл.11, ал.1, т.12 от Закона за потребителския кредит се е произнесъл ВКС, с Решение №106/03.06.2022г. по гр.д. №3253 по описа за 2021 г., като е приел, че само при наличие на искане от потребителя кредиторът е длъжен безплатно да му предостави извлечение под формата на погасителен план. Когато не са приложими различни лихвени проценти, не е необходимо в погасителния план да се съдържа посочване отделно на главницата и лихвите, които се погасяват с погасителната вноска. Това се споделя и от настоящия състав.

С оглед всичко гореизложено, съдът намира, че въззивната жалба е неоснователна, а обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на спора въззиваемата страна има право на разноски. Представени са такива в размер на 400лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, поради което именно в този размер следва да бъдат присъдени. Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от страна на „Юробанк България“ АД с молба вх. 2192/30.06.2023г., което дружество обаче, не е конституирано в процеса нито като трето лице, нито е заместило своя праводател, на основание чл.226, ал.2 от ГПК, поради което възражението не следва да се обсъжда.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №60/27.03.2023г. по гр.д. № 333/2021г. на РС – Тутракан.

ОСЪЖДА „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., Париж, Франция чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., клон България,

ЕИК 204915054, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к. Младост 4, Бизнес парк София, сгр.14 да заплати на **Й. И. И.**, ЕГН *********, с адрес с.Старо село, ул. „Ана Вентура” 23 сумата от **400лв. /четиристотин лева/**, представляващи разноски за въззивното производство, **на основание чл.78, ал.3 от ГПК.**

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____